

MOTÝL

Fable

DIEVČA MORA

ADRIENNE
YOUNG

New York Times bestselling autorka

Fable

Fable

ADRIENNE
YOUNG

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Tento príbeh je vymyslený. Všetky postavy, organizácie a udalosti v tejto knihe sú buď výsledkom autorkinej fantázie, alebo si ich použitie vymyslela.

FABLE

Copyright © 2020 Adrienne Young

All rights reserved.

Translation © Jana Nagypálová 2021

Jacket design © Kerri Resnick

Cover photograph © Svetlana Belyaeva

Extra photo: Puhhha/Shutterstock; Eva Bidiuk/Shutterstock; Irabel8/Shutterstock

Map © Isabel Ibañez

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2021

www.vydavatelstvomotyl.sk

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-268-5

Venujem ocinovi.
Bolo treba celú knihu na to,
aby som sa s tebou rozlúčila.

40 . 25 . 3

144 . 24 . 4

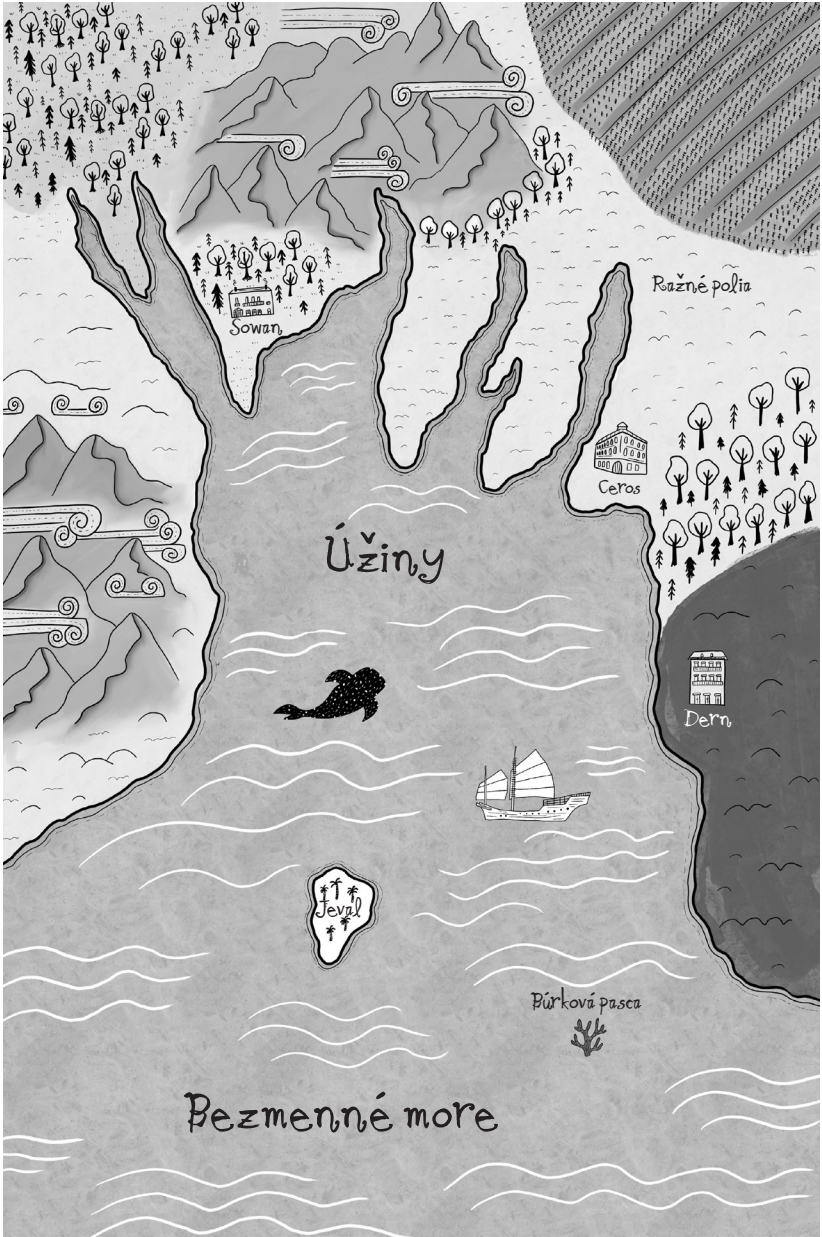
228 . 21 . 2

3 . 16 . 5

86 . 21 . 11

112 . 29 . 3

56 . 16 . 7

Sowan

Různé polia

Úžiny

Ceras

Dern

Jeval

Půrková pasca

Bezmenné more

JEDEN

Ten sviniar ma tu chcel zasa nechať. Pomedzi stromy som videla, ako Koy s ostatnými mizol z pláže. Jeho člň sa skĺzol do vody a ja som sa rozbehla ešte rýchlejšie. Bosými nohami som preskakovala pokrútené korene stromov a kamene, ktoré vytŕčali z chodníka. Cez krovie som prebehla práve včas, aby som zbadala úškrň na Koyových perách, keď rozvinul plachtu.

„Koy!“ zakričala som, no ak ma aj pomedzi hukot vln počul, nedal to na sebe znať.

Rútila som sa dolu svahom až k pene, ktorú po sebe zanechala vlna miznúca v mori. Zaborila som nohu do mokrého piesku a skočila som.

Letiac ponad vzdúvajúce sa more som kopala nohami, aby som sa čo najviac priblížila ku korme. Jednou rukou som sa zachytila lana a odrazila som sa od trupu. Keď člň vyplával, nohy som mala ešte ponorené vo vode. Nikto mi nepodal ruku, a tak som sa, v mysli nadávajúc, vytiahla na palubu sama.

„Pekný skok, Fable.“ Koy držal kormidlovú páku a smeroval člň k južnému útesu. Pohľad mal upretý na horizont. „Nevedel som, že ideš s nami.“

Zatočila som si vlasy do vysokého uzla a civela som naňho. Tento týždeň to bolo už tretíkrát, čo sa ma pokúsil nechať na pevnine, zatiaľ čo sa hľadači vydávali na lov. Ak by Speck nebol polovicu času spitý, zaplatila by som za odvoz radšej jemu. Potrebovala som však loď, na ktorú sa dalo spoľahnúť.

Keď sa vietor oprel do plieskajúcej plachty, člň vyrazil rýchlejšie a ja som sa usadila medzi dvoch na košť vychudnutých hľadačov.

Koy mi otrčil dlaň. „Medenák.“

Pozrela som sa ponad neho k bariérovým ostrovom. V silnom vetre sa tam kymácalo a nadsakovalo množstvo obchodných lodí. *Marigold* medzi nimi ešte nebola, do úsvitu však isto dorazí. Vytiahla som z kapsičky mincu a so zaťatými zubami som mu ju pustila do dlane. Už ma stál toľko medenákov, že som mu v podstate preplatila polovicu člňa.

Nabrali sme rýchlosť a rútili sme sa vpred. Ako sme opúšťali plytčiny a mierili hlbšie na more, voda sa menila zo svetlotyrkysovej na tmavomodrú. Loď sa v rýchlosti naklonila dozadu a ja s ňou. Načiahla som sa, aby som sa dotkla hladiny. Slnko trónilo uprostred nebies a do začiatku odlivu nám zostávalo ešte niekoľko hodín.

Bolo to viac než dosť na to, aby som stihla naplniť svoju brašnu granátmi, ktoré som sa chystala speňažiť. Utiahla som si opasok a skontrolovala každý zo svojich nástrojov – kladivo, dláta, krompáč, lopatku i okulár.

Väčšina hľadačov opustila východný útes už pred mesiacmi, no niečo mi hovorilo, že sa v tých hĺbinách stále ukrýva časť bohatstva.

A mala som pravdu. Týždne som sa na celom úseku potápala sama, až kým som nenašla pod dávno vyplieneným šelfom neobjavenú skrýšu a predaj drahých kameňov mi naplnil peňaženku.

Stála som na palube a pramene tmavogaštanových vlasov mi v šlahajúcom vetre tancovali okolo tváre. Chytila som sa sťažňa a ponad okraj lode som sledovala vodu, ktorú sme nechávali za sebou.

Ešte tam nie sme.

„Kedy nám povieš, čo si tam dolu našla, Fable?“ Koy pevnejšie chytil kormidlo a naše pohľady sa stretli. Jeho oči boli také tmavé ako najtemnejšie noci na ostrove. Noci, keď búrkové mračná zahalili mesiac, hviezdy a celú oblohu.

Ostatní sa na mňa v tichosti dívali a čakali, čo poviem. Už v prístave som si všimla, že ma sledujú oveľa pozornejšie. Na pláži som zas počula, ako si o mne šepkajú. Celé týždne nenašli na útesoch nič poriadne, a tak začínali byť nepokojní. A to nikdy neveštilo nič dobré. Nečakala som však, že práve Koy bude prvý, kto sa ma na to priamo opýta.

„Mušle,“ pokrčila som plecami.

Zasmial sa a pokrútil hlavou. „Mušle,“ zopakoval. Bol mladší než väčšina hľadačov na Jevale. Jeho opálená pokožka ešte nemala vrásky ani biele škvrny, ktoré na koži zostávajú po dlhých hodinách strávených na slnku.

Svoje miesto na ostrove si však zaslúžil oveľa viac než ktokoľvek iný. Nakradol totiž dosť peňazí na to, aby si mohol kúpiť vlastný čln a začať kariéru prievozníka.

„Presne tak,“ prikývla som.

Keď sa mi opäť zahľadel do očí, po veselosti už nebolo ani stopy. Stisla som pery, aby nevidel, ako mi šklbalo kútikom.

Prešli štyri roky, odkedy som zostala opustená na horúcej pláži, ponechaná sama na seba. Za pár smradľavých rýb som oškraľovala nánosy z prov lodí. Neraz som utrhla bitku, pretože som sa zas a znova potápala na území, ktoré si nárokovali iní hľadači. Na Jevale som si užila násilia až-až, no doteraz sa mi darilo nestáť Koyovi v ceste. Upútať jeho pozornosť bolo totiž veľmi nebezpečné.

Postavila som sa na kormu a na tvár som si nasadila presne ten istý zlomyseľný úsmev, akým ma dnes obdaroval on. Koy bol sviniar, ale ani ja som nebola o nič lepšia. Keby som mu však ukázala, ako veľmi sa ho bojím, stala by sa zo mňa ešte ľahšia korisť. O svoje prežitie na Jevale som musela bojovať a radšej by som si nechala vráť koleno, než by som niekomu dovolila, aby ma odtiaľ dostal. Nie, keď som bola konečne tak blízko.

Pustila som sa sťažňa a ako som padala do vody, čln mi prekĺzol popod nohy. Celou váhou som čľupla do mora a okolo mňa sa roztancovali bublinky, ktoré sa ponáhľali ku hladine. Plávala som za nimi a kopala som nohami, aby som sa v chladnej vode zahriala. Prúd tiekol popri východnom pobreží, čím vodu ochladzoval.

Aj preto som bola presvedčená, že sa tu ukrýva viac červených granátov, než hľadači objavili.

Koyov čln sa s napnutými plachtami rútil popod bezoblačné nebo. Keď zmizol za bariérovými ostrovmi, vyrazila som opačným smerom, k pobrežiu. Tvár som si ponorila pod hladinu, aby som mohla sledovať útes podo mnou. Ružové, oranžové a zelené koralové žiarili v slnečnom svite rovnako ako farebné mapy, ktoré otec zvykol nechávať rozložené na svojom stole. Keď som zbadala nalomený žiarivožltý morský vejár, bola som na mieste.

Vynorila som sa a ako som pomaly vťahovala vzduch do pľúc, znova som si skontrolovala opasok. Hruď sa mi naplňala a následne som pomaly vydychovala, tak ako ma to naučila moja matka. Pľúca sa mi rytmicky rozťahovali a sťahovali v čoraz rýchlejšom tempe. Zhlboka som sa nadýchla a ponorila som sa.

Ako som zaberala a plávala hlbšie v ústrety nádherným farbám, ktoré svietili na dne mora, začalo mi pukať v ušiach. Okolitá voda ma tuho objímala a ja som klesala viac a viac, až kým som nenarazila na dno. Predbehol ma húf trňovcov a sprevádzal ma cestou dole. Keď som sa nohami dotkla zeleného koralu, ktorý pripomínal ruku s pokrútenými prstami, okolo mňa sa rozprestieralo modré nekonečno. Chytila som sa skalného výčnelku, ktorý vytrčal ponad koral, aby som mohla zostúpiť k pukline.

Prvý granát som tu objavila náhodou, keď som prehľadávala útes a hľadala som kraba. Potrebovala som totiž zaplatiť starcovi v prístave, ktorý mi opravoval okulár.

Jemný šum drahokamu som v tom tichu cítila až v kostiach. Po celých troch dňoch hľadania sa na mňa usmialo šťastie. Odkopla som vystupujúcu vrstvu horniny a zo šelfu sa odlomilo. Predo mnou sa zjavila krivolaká línia čadičovej dutiny s výrečnými bielymi zhlukmi, ktoré som tak dobre poznala. Mohli znamenať len jedno – granát.

Za posledné tri mesiace som od kupcov z lode menom *Marrigold* získala viac mincí než za posledné dva roky dohromady. Ešte zopár týždňov a už sa k týmto útesom nebudem musieť nikdy potápať.

Nohami som sa zaprela o skalnatú rímsu a rukou som zvrchu pohladila krivolakú skalu. Jemné vibrácie drahokamu mi zuneli

pod bruškami prstov rovnako, ako keď rezonuje kov o kov. Aj toto ma naučila moja matka – ako načúvať drahým kameňom. Hlboko v podpalubí *Škovránka* mi ich jeden po druhom vkladala do rúk a šepkala, pretože posádka spala v hojdajúcich sa lôžkach.

Počuješ to? Cítiš to?

Vybrala som si nástroje a zasunula som dláto do najhlbšej ryhy. Udrela som po ňom kladivom, aby sa povrch začal pomaličky odlupovať. Podľa veľkosti som usúdila, že tam odpočíval poriadny úlovok, hodný možno aj štyri medenáky.

Nado mnou sa slnečné svetlo trblietalo na strieborných šupinách rýb, ktoré sa v čoraz väčších húfoch zbíhali na hostinu. Zdvihla som hlavu, žmúriac do prenikavého svetla. V tmavej diaľave pristálo vo vode telo. Pozostatky hľadača, ktorý niekomu skrížil cestu, alebo nesplatil svoj dlh.

Nohy mal spútane reťazou, na ktorej bol pripevnený kameň pokrytý kôrovcami, a jeho telo bolo vydané napospas morským živočíchom. Nebolo to po prvýkrát, čo som na vlastné oči videla vykonanie rozsudku. Keby som nebola opatrná, mohla som dopadnúť rovnako.

V hrudi ma pálili zvyšky vzduchu, ruky a nohy mi začínali chladnúť a ja som poslednýkrát buchla po dláte. Tvrdá biela vrstva praskla a kus vrúbkavého kameňa sa odlomil. Z úst mi uniklo niekoľko bubliniek, ako som sa usmiala. Načiahla som ruku, aby som sa dotkla hladkého červeného granátu, ktorý sa na mňa díval ako krvavé oko.

Keď sa mi začalo zatmievať pred očami, odrazila som sa nohami od skaly a plávala som ku hladine. Plúca sa už zúfalo dožadovali vzduchu. Húf rýb sa okolo mňa rozletel na drobné

kúsky dúhy a ja som sa, lapajúc po dychu, vynorila. Nad hlavou sa mi ťahali oblaky tenké ako riasy, no moju pozornosť upútal temnejúci horizont. Už ráno som vo vetre vycítila blížiacu sa búrku. Ak by sa kvôli nej *Marigold* oneskorila a nezakotvila pri bariérových ostrovoch pred svitaním, musela by som mať granát pri sebe dlhšie, než bolo bezpečné. Nemala som dostatok skrýš a s každým ďalším dňom ma sledovalo viac párov očí.

Plávala som na chrbte a nastavovala som slnku čo najviac pokožky, aby ma zahrialo. Akurát zapadalo za zvažujúci sa horský hrebeň, ktorý sa vypínal nad Jevalom. Mala som pred sebou ešte šesť alebo sedem výprav na morské dno, aby som granát vyslobodila. Musela som byť na opačnom konci útesu predtým, než po mňa Koy príde.

Ak príde.

Čakali ma ešte tri alebo štyri týždne a mala by som dosť peňazi na to, aby som zaplatila za prevoz cez Úžiny. Musela som nájsť Svätca a prinútiť ho, aby dodržal svoj sľub. Mala som len štrnásť, keď ma opustil na neslávne známom ostrove plnom zlodějov. Odvtedy som strávila každý jeden deň prácou. Musela som naškrabať dosť mincí na to, aby som ho mohla vyhladať. Dumala som, či ma po štyroch rokoch spozná, keď sa napokon objavím pred jeho dverami. Ktovie, či si pamätal svoje slová, ktoré vyriekol, kým mi špičkou noža z veľrybej kosti zarezával do ramena. Ale môj otec nezvykol zabúdať. No ani ja nie.

DVA

Platilo tu päť pravidiel. Iba päť. A ja som ich recitovala svojmu otcovi, odkedy som bola dosť veľká na to, aby som prvýkrát zvládla vyliezť na sťažne spolu so svojou matkou. Na *Škovránku*, v jeho kajute osvetlenej tlmeným svetlom sviečky, ma pri tom zvykol pozorovať. Jednu ruku mal na brku a druhú na zelenom pohári s whisky, ktorý mal položený na stole.

1. *Svoj nôž maj vždy poruke.*
2. *Nikdy nikomu nebuď nič dlžná.*
3. *Nič nie je zadarmo.*
4. *Lož zakladaj vždy na pravde.*
5. *Nikdy, za žiadnych okolností, nevyzrad, na čom alebo na kom ti záleží.*

Žila som podľa Svätcových pravidiel každý deň, odkedy ma nechal na Jevale, a vďaka nim som prežila. Zanechal mi teda

aspoň niečo, keď na člne odplával preč a ani raz sa za mnou neobzrel.

Ako sme sa blížili k pláži, nad hlavami nám zaburácal hrom. Obloha temnela a vzduch sa prebúdzať šepotom blížiacej sa búrky. Pozorne som skúmala obzor a sledovala som tvar vln. *Marigold* mala byť na ceste, no ak by bola búrka príliš silná, do rána k bariérovým ostrovom isto nedorazí. Ak by tam nebola, nemohla by som obchodovať.

Koyove čierne oči skĺzli na sieťku s mušľami, ktorú som mala uloženú v lone. Práve do nich som ukryla brašnu s kúskami granátu, ktoré som našla na útese. Už som nebola tým hlúpy m dievčaťom ako kedysi. Rýchlo som zistila, že keď som si brašnu priviazala k svojim nástrojom, tak ako to robili iní hľadači, v podstate som ich pozvala, aby mi ju z opaska odrezali. A ja som s tým nemohla urobiť vôbec nič. Nemohla som sa im rovnať silou, a tak, odkedy ma naposledy okradli, som začala kamene a mince skrývať vo vnútri mušlí a vypitvaných rýb.

Prstom som si prešla po jazve na zápästí a pokračovala som po jej hlavnej časti, ktorá sa mi tiahla až k lakťu a rozvetvovala sa ako korene stromu. Dlhú som prežívala len vďaka nej. Jevlačania boli nesmierne poverčiví a nikto nechcel mať nič dočinenia s takto označeným dievčaťom. Len pár dní po tom, ako ma Svätec opustil, starac menom Fret rozšíril v dokoch klebety, že ma prekliali morskí démoni.

Keď čln spomalil, vstala som, sieť som si prehodila cez plece a zoskočila som dole. Cítila som na sebe Koyov pohľad. Brodila som sa plytčinou a na chrbte ma ťažil temný šepot jeho očí. Na Jevale stál každý sám za seba. S výnimkou, keď sa dalo niečo získať intrigovaním. A presne to Koy robil – intrigoval.

Popri vode som prešla až k horskému hrebeňu a sledovala som útes, či sa na ňom neobjaví tieň prenasledovateľa. V súmraku sa more zmenilo na fialové a s poslednými trblietavými výdychmi, ktoré tancovali na hladine, slnko zmizlo.

Mozoľnatými prstami som na čiernom balvane našla dobre známe štrbiny a začala som sa štverať nahor, až kým som na tvári nepocítila spršku morskej vody, ktorá narážala do skál z opačnej strany. Lano, ktoré som mala upevnené na skalnom výčnelku, mizlo dole vo vode. Zo sieťky som vytiahla prasknutú mušľu, strčila som si ju pod košeľu a vstala som, aby som si pľúca naplnila vzduchom. Keď sa hladina s nárazom vlny zdvihla, skočila som do mora, ktoré každou minúťou temnelo. Ja som sa však pridržiavala povrazu a smerovala som do tieňa, ktorý vrhal les z rias. Tie sa čneli na morskom dne, odkiaľ sa načahovali v hustých plápolajúcich zväzkoch. Zdola ich listy vyzerali ako zlatá strecha, ktorá farbila vodu na zeleno.

Ako som klesala nadol, pomedzi úponky kľučkovali ryby prenasledované útesovými žralokmi hľadajúcimi si večeru. Zátoka bola jedným z mála miest, kde sa dali chytať ryby, pretože v nepokojných vodách bolo ťažké udržať pasce z trstiny, ktoré používali ostatní hľadači, zatvorené. Navigátor na otcovej lodi ma však naučil, ako upliesť pascu tak, aby odolala nárazom vln. Okolo zápastia som si omotala hrubé lano a hoci som ním silno šklbla, nepovolilo. Silný prúd ho zakliesnil dole medzi skalami. Postavila som sa na vrch koša a zaprela som sa do kameňa. Snažila som sa ním pohnúť, hoci bol napoly pochovaný pod hustým bahnom. Keď sa ani nehol, klesla som hlbšie, prsty som zakvačila do pleteného vrchnáka a toľko som ním mykala, až nakoniec povolil a mňa hodilo o skalu.

Ostriež sa cez otvor prešmykol, skôr než som ho stihla zaklapnúť. Zanáďavala som, no vo vode môj hlas zanikol, a tak som sa len dívala, ako pláva preč. Aby mi neušiel aj druhý, pritlačila som si odlomené veko k hrudi a pevne som pascu zvierala.

Povraz ma z dna viedol preč. Plávala som popri ňom až k previsu s ostrou hranou, ktorý sa skrýval v tieni. Dlátom som vypáčila kameň, ktorý som predtým zamaskovala riasami, a ten mi padol do dlane. Objavila sa vydľabaná dutina, kde som ukrývala drahokamy vydolované za posledné dva týždne. Kúsky granátu sa v nej ligotali ako črepiny skla. Toto bola jedna z mojich posledných skrýš, ktoré zatiaľ nenašli. V tomto malom zálive som nastavovala pasce už roky a každý, kto ma tu videl potápať sa, ma vždy videl vychádzať s rybami. A ak si niektorí mysleli, že tu skrývam kamene, nedokázali ich nájsť.

Keď som mešec zavesený na opasku naplnila kúskami granátu, vrátila som kameň naspäť. Svaly na nohách ma od celodenného potápania sa páľili a z posledných síl som sa odrazila k hladine. Ako som sa hltavo nadýchla nočného vzduchu, dovalila sa vlna a ja som rýchlo zamierila ku skalám, aby ma nestiahla naspäť pod hladinu.

Jednou rukou som sa vytiahla hore, v piesku som si ľahla na chrbát a snažila som sa chytiť dych. Na oblohe nado mnou už žmurkali hviezdy, no k ostrovu sa rýchlo približovala búrka. Podľa toho, ako vzduch voňal, som vedela, že to bude dlhá noc. Náporv vetra dajú mojej chatrči na útese zabráť, no spánok som si aj tak nemohla dovoliť, pretože som mala pri sebe mince aj granát. Keď som takto minule zaspala, celé táborisko mi prekutali, a to som teraz nemohla riskovať.

Pod košelu som si strčila metajúcu sa rybu a poškodenú pascu som si prevesila cez plece. Ponad stromy sa zniesla tma a chodník som našla vďaka mesačnému svitu. Kráčala som až k zákrute pri previse a keď cesta začala prudšie stúpať, pritísila som sa k šikmej skale. Keď sa predo mnou náhle vynorila hladká čelná stena, rukami i nohami som sa zakvačila do dier, ktoré som si tam kedysi vyhlúbila, a začala som liezť. Na vrchole som najprv vyšvihla hore nohu a potom som sa vytiahla aj ja, pričom som pozrela na cestičku pod sebou.

Bola prázdna. Stromy sa vo vánku jemne kolísali a svit mesiaca sa kĺzal po studenom piesku. Zvyšok cesty som bežala a zastala som až tam, kde sa rovná zem zrazu končila vysoko nad plážou. Z kolmého zrúzu bol výhľad na bariérové ostrovy, tie však boli teraz v tme neviditeľné. Zazrela som však žiaru niekoľkých lampášov hojdajúcich sa na sťažňoch lodí, ktoré nocovali v prístave. Na tomto mieste som sedávala každé ráno a čakala som na otcovu loď napriek tomu, že mi povedal, že sa po mňa nikdy nevráti.

Trvalo mi dva roky, kým som tomu naozaj uverila.

Pascu som spolu s ťažkým opaskom zhodila vedľa ohnis-ka. Keď som objala hrubý kmeň stromu prevísajúceho z útesu, zdvihol sa vietor. Opatrne som sa naň začala šplhať. Zem podo mnou zmizla a ja som sa pozerala dole na pobrežie, od ktorého ma delila asi tridsaťmetrová¹ priepasť. Na piesku sa beleli spenené nočné vlny. Takmer všetci hľadači boli príliš ťažkí, aby dokázali vyliezť na tento tenučký strom bez toho, aby sa pod nimi polámali konáre. To by znamenalo istú smrť. Aj ja som z neho jeden, či dva razy takmer spadla.

---

1 Autorka uvádza ako mieru dĺžky stopy (pozn. prekl.).

Keď som bola dostatočne blízko, načiahla som sa do diery medzi dvomi hrubými konármi. Nahmatala som kapsičku, švihom som ju hodila na zem za sebou a zliezla som naspäť.

Založila som oheň, rybu som nastokla na ražeň a usalašila som sa v skalnej priehlbine, z ktorej som mala výhľad na cestičku. Keby tu niekto sledil, zbadala by som ho, skôr než on mňa. Bolo len treba vydržať do rána.

Ponatriasala som kapsičku a mince o seba zacinkali. Rozsykala som ich na jemný piesok, kde vo svite mesiaca žiarili. Začala som ich počítat a ukladala som ich pred seba v úhľadných komínikoch.

Štyridsaťdva medenákov. Okrem toho, čo by som minula na cestu, som potrebovala ešte ďalších osemnásť. Potom by som mala dosť na to, aby som Westovi mohla zaplatiť za odvoz. Dokonca sa mi podarilo odložiť si pár mincí bokom, aby som mala na jedlo a nocľah, pokým nájdem Svätca. Lahla som si na zem, nohy som si spustila z útesu nadol a za zvukov škvrciacej masti som sa dívala na oblohu. Nado mnou visel dokonalý polmesiac, biely ako mlieko, a ja som vdychovala slaný vzduch, v ktorom boli cítiť cyprušteky. Takáto vôňa bola len na Jevale.

Svoju prvú noc na ostrove som prespala na pláži, pretože som sa bála vyliezť do korún stromov, kde sa čneli stany rozostavané okolo horiacich ohňov. Zobudila som sa na to, ako mi akýsi chlap roztrhol bundu a prekutával mi vrecká. Keď nič nenašiel, hodil ma na chladný piesok a odkráčal preč. Trvalo mi celé dni, kým som si uvedomila, že zakaždým, keď som rybáčila v plytčinách, na mňa na pláži niekto čakal, aby mi ukradol všetko, čo som ulovila. Takmer mesiac som žila len na riasach, kým som našla miesta, kde sa dalo bezpečne sa nakrímiť. Takmer po roku

som mala konečne dosť mincí, ktoré som si zarobila čistením cudzích úlovkov a predajom lán z palmových listov, aby som si od Freta mohla kúpiť hľadačské náradie. On bol na potápanie sa už pristarý.

S približujúcou sa búrkou vlny dole zúrivo plieskali a na krátku chvíľu som sa zamyslela, či mi to tu bude chybať. Či sa mi niečo z tohto ostrova dostalo pod kožu. Posadila som sa a hľadela som na nocou zahalený Jeval. Pohybujúce sa vrcholce stromov v tme pripomínali čeriacu sa vodu. Ak by toto miesto nebolo mojím väzením, možno by som ho považovala za krásne. Ja som sem však nikdy nepatrila.

Mohla som. Mohla som zo seba urobiť jednu z nich. Na bariérových ostrovoch som mohla rozbehnúť vlastný obchod s kameňmi, tak ako mnoho iných. Ale ak by som bola hľadačkou na Jevale, nebola by som Svätcovou dcérou. A možno som ňou už ani nebola.

Stále som si pamätala šum v útrobach trupu lode a vrzganie visutých lôžok. Vôňu otcovej fajky a dupot čižiem na palube. Nepatrila som ani na pevninu, ani do dokov a ani do miest na brehu Úžin. Miesto, kam som patrila, bolo preč.

Na míle odtiaľto, tam, kde sa mesačný svit dotýkal obzoru, ležal pod vodami Búrkovej pasce *Škovránok*. A bolo jedno, kam by som šla, nikdy by som sa nedostala domov. Pretože domovom mi bola loď uväznená na dne mora. Tam, kde odpočívali aj kosti mojej matky.